

ΩΡΙΜΟΤΗΤΑ

Η ωριμότητα δεν είναι μόνο φως

Συχνά μεγαλώνουμε πιστεύοντας πως ωριμότητα σημαίνει να έχουμε ξεπεράσει τα αρνητικά μας, να είμαστε ψύχραιμοι, σοφοί, “πάνω” από τα λάθη και τα σκοτάδια μας. Κάπως έτσι, μαθαίνουμε να νιώθουμε ενοχή όταν θυμώνουμε, ντρεπόμαστε όταν ζηλεύουμε ή κλεινόμαστε όταν φοβόμαστε. Όμως η αληθινή ωριμότητα δεν είναι καθαρότητα είναι πληρότητα.

Το να ωριμάζεις σημαίνει να βλέπεις και τα κομμάτια σου που δεν λάμπουν, χωρίς να τα απορρίπτεις. Να μπορείς να πεις: “ναι, αυτό το μέσα μου πονάει”, “ναι, μερικές φορές χειρίζομαι, μικραίνω, φοβάμαι”. Κι αντί να προσπαθείς να το διορθώσεις αμέσως, να μπορείς να το κρατήσεις. Όχι να το δικαιολογήσεις, αλλά να το κατανοήσεις.

Η ωριμότητα δεν μοιάζει με τελειότητα· μοιάζει με ειρήνη.

Δεν φωνάζει «είμαι καλά», αλλά ψιθυρίζει «είμαι εδώ, ακόμα κι όταν δεν είμαι στα καλύτερά μου». Είναι η στιγμή που δεν χρειάζεται πια να είμαστε “καλοί” για να αγαπηθούμε, γιατί αρχίζουμε να αγαπάμε εμείς τον εαυτό μας ολόκληρο.

Όταν αγκαλιάζουμε και τα «σκοτεινά» μας κομμάτια, σταματούν να κυβερνούν τη ζωή μας. Δεν χρειάζεται πια να αποδεικνύουμε, να εξηγούμε, να κρυβόμαστε πίσω από ρόλους. Μαθαίνουμε να στεκόμαστε απλώς άνθρωποι αληθινοί, ατελείς και ελεύθεροι.

Και ίσως αυτή να είναι η πιο σιωπηλή, αλλά και η πιο βαθιά μορφή ωριμότητας.

(Κι αν με ρωτούσες σήμερα τι σημαίνει ωριμότητα, θα σου έλεγα: να σταματάς να πολεμάς τον εαυτό σου ακόμα κι όταν δεν λάμπει.)